

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **R.K.**, bytem..., zastoupeného JUDr. Lubošem Rábem, advokátem se sídlem Radyňská 479/5, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2013, č. j. RR/3893/12,**

t a k t o:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“) domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje (dále jen „žalovaný“), ze dne 17. 1. 2013, č. j. RR/3893/12, kterým bylo změněno usnesení Městského úřadu Sušice, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), ze dne 16. 11. 2012, zn. 4261/12/VYS/Oud, tak, že se ve výrokové části text: „*k provedení úkonu podle § 129 odst. 3 stavebního zákona o dodatečné povolení stavby, neboť vypršela doba dočasnosti předmětné stavby*“ nahrazuje textem: „*k provedení úkonu podle § 129 odst. 5 stavebního zákona – k podání žádosti o prodloužení doby užívání nebo o změnu v užívání na původní využití stavby tj. garáže*“. Tímto usnesením stavební úřad podle § 39 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), určil žalobci lhůtu k provedení shora specifikovaného úkonu, a to do 20. 12. 2012. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že předmětná stavba „*Dočasné stavební úpravy dvou stávajících garáží na autodílnu – autoopravnu*“ je od svého prvopočátku stavbou dočasnou, která byla takto povolena (do 19. 6. 2012) i umožněn její provoz. Vzhledem k tomu, že v současné době se jedná o stavbu nepovolenou, je nutno k ní takto přistupovat, a tedy stavební úřad po oznámení zahájení řízení o odstranění stavby usnesením určil žalobci přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, neboť ji stavební zákon nestanoví a je toho zapotřebí. Tímto úkonem mělo být podání žádosti o změnu v užívání podle podmínky stanovené ve stavebním povolení (navrácení užívání do původního stavu, tj. garáže), popř. prodloužení užívání spočívajícím v dalším provozování autodílny – autoopravny. Žalovaný dále uvedl, že pokud žalobce podá předmětnou žádost, bude řízení o nařízení odstranění stavby přerušeno do doby vyřízení žádosti; v případě nepodání žádosti bude nařízeno odstranění dočasně povolených stavebních úprav.

Žalobce se v podané žalobě neztotožňuje s posouzením stavebního úřadu ani žalovaného, že se v daném případě jedná o stavbu dočasnou. Žalobce se domnívá, že se jedná

o stavbu trvalou, což dokládá kolaudačním rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 4. 5. 1994, sp. zn. Výst. 3361/94/330. V této souvislosti uvádí, že pro posouzení toho, zda jde o stavbu trvalou či dočasnou je rozhodující právě toto kolaudační rozhodnutí, neboť na jeho podkladě je možné stavbu užívat trvale či dočasně. Vydané stavební povolení zmiňované jak stavebním úřadem, tak žalovaným, je nezbytné toliko k realizaci stavby, nemůže však nahradit kolaudační rozhodnutí, které celý proces výstavby završuje a kterým se stanoví, zda je konkrétní subjekt oprávněn trvale či dočasně zkolaudovanou stavbu užívat. Dle názoru žalobce měl proto žalovaný napadené rozhodnutí stavebního úřadu zrušit a řízení o odstranění předmětné stavby zastavit, neboť vydané usnesení stavebního úřadu je v rozporu s právními předpisy, resp. v rozporu s výše zmíněným kolaudačním rozhodnutím.

Krajský soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení, za nichž může ve věci jednat a mezi které se řadí i otázka přípustnosti podaného žalobního návrhu.

Ve správním soudnictví jsou kontrole zákonnosti podrobena rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž bylo rozhodnuto o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve smyslu generální klauzule obsažené v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Současně však uvedené ustanovení připouští možnost, aby na základě výjimek výslovně stanovených zákonem byla některá rozhodnutí z přezkoumání vyloučena. Jedná se o tzv. kompetenční výluky upravenou v § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kdy jsou ze soudního přezkumu vyloučeny mimo jiné úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem [§ 70 písm. c) s. ř. s.]. Žaloba napadající rozhodnutí, které spadá pod kompetenční výluky, je dle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřijatelná a soud ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítne.

Ačkoli soudní řád správní blíže nespecifikuje, co se rozumí pod pojmem „úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení“, soudní praxe (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 As 48/2008 - 23, dostupný na www.nssoud.cz; či již rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 7. 1999, sp. zn. 5 A 48/99, publikované ve sbírce Soudní judikatura pod č. 664/2000) se ustálila na výkladu, že se jedná o úkony, jimiž se správní orgán nedotkl přímo těch práv účastníka, která zakládá hmotné právo.

Dle § 129 odst. 5 stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění dočasné stavby, u které uplynula stanovená doba jejího trvání. Pokud vlastník stavby požádá o prodloužení doby trvání stavby nebo o změnu v jejím užívání, stavební úřad řízení o odstranění stavby přeruší a vede řízení o podané žádosti; na řízení se přiměřeně vztahuje ustanovení § 127. Bude-li žádosti vyhověno, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví.

Podle § 39 odst. 1 správního řádu správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Otázka přiměřenosti lhůty je věcí volného uvážení správního orgánu, které je limitováno zákonnými požadavky věty druhé ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu. Určením lhůty totiž nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popř. i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.

V posuzovaném případě byla žalobci stavebním úřadem ve smyslu shora citovaného ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu určena lhůta k provedení konkrétního úkonu – podání žádosti dle § 129 odst. 5 stavebního zákona, neboť stavební zákon ve znění účinném pro projednávanou věc tuto lhůtu nestanovil a bylo toho zapotřebí. Napadené rozhodnutí tak dle krajského soudu zasahuje toliko do práv žalobce daných pro vlastní vedení řízení. Jedná se o úkon procesní, kterým byla sice žalobci určena konkrétní povinnost, avšak tento úkon sám o sobě ještě nijak nezasahuje do hmotných práv žalobce.

Rozhodnutí, která teprve zasáhnou do právní sféry žalobce, bude (ad 1) až konečné rozhodnutí vydané buď v řízení o odstranění stavby, v němž bude ověřováno naplnění zákonných podmínek pro nařízení odstranění stavby; nebo bude-li žalobce reagovat na předmětné usnesení stavebního úřadu, kterým mu byla stanovena lhůta k provedení úkonu, a podá žádost ve smyslu § 129 odst. 5 stavebního zákona, bude tímto rozhodnutím (ad 2) rozhodnutí vydané v řízení o prodloužení doby trvání stavby nebo o změnu v jejím užívání na původní využití. I v tomto řízení bude nutno zkoumat, zda v případě žalobce byly dány zákonné důvody pro zahájení a vedení tohoto řízení, tj. mimo jiné i to, zda byly dány zákonné důvody pro podání žádosti ve smyslu § 129 odst. 5 stavebního zákona. Až v žalobách proti takto vydaným rozhodnutím bude moci žalobce namítat veškeré své námitky uplatněné v nyní podané žalobě, tj. i tvrzenou nezákonnost vydaného rozhodnutí o určení lhůty k provedení úkonu s odůvodněním, že se v daném případě nejedná o stavbu dočasnou, ale o stavbu trvalou. Posouzení zákonnosti takto vydaného usnesení tedy bude předmětem následného meritorního přezkumu a právo žalobce na soudní ochranu bude takto dostatečně zajištěno.

S ohledem na výše uvedené tak krajský soud uzavírá, že v daném případě žaloba směřuje proti rozhodnutí, kterým se toliko upravuje vedení řízení a které je z tohoto důvodu vyloučeno ze soudního přezkumu dle § 70 písm. c) s. ř. s. Takto podaná žaloba je tedy ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná, a krajský soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3, věta první, s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Plzni dne 26. dubna 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová